

“Göğüsleri henüz tomurcuklanmış yaşıt kızlar” tabirini nasıl anlamalıyız?

Nebe' Sûresi (78) 33. ayette Rabbimiz şöyle buyurur:

وَكَوَّاعِبَ أَتْرَابًا

“göğüsleri tomurcuklanmış aynı yaşta kızlar”

Bu ayette geçen ifade, özellikle bazı modern zihniyetler tarafından bağlamından kopararak Kur'an'a yönelik eleştirilerin konusu yapılmaktadır. Ancak bu yaklaşım, ayetin gerçek anlamını araştırmaktan ziyade, tercüme üzerinden bir algı oluşturma çabasıdır. Peki bu ifade gerçekten Kur'an'ın muradını mı yansıtmaktadır?

Yoksa kelimenin asıl anlamı göz ardı edilerek, modern çağrışımlarla üretilmiş bir yorum mudur?

1- “كَوَّاعِبَ (Kevâib)” Kelimesinin Asıl Manası

Arapçada “كَاعِبَ (kâib)” kelimesinden gelen “**kevâib**”, klasik lügatlerde açıkça **ergenlik çağına ulaşmış, gençliğin ilk dönemindeki kadın** anlamında kullanılır. Bu ifade, çocukluğu değil; bilakis **çocukluktan çıkmış, bedenen olgunlaşmaya başlamış gençliği** anlatır. Yani kelime doğrudan **ergenlik sonrası dönemi** ifade eder.

Kelimenin kökünde “belirginleşmeye başlama” anlamı bulunduğu için bazı tercümelerde “tomurcuklanmış” ifadesi kullanılmıştır. Ancak bu çeviri Türkçede **yanlış bir çağrışım üretir**. Çünkü modern dilde bu ifade, erken yaş veya çocukluk izlenimi verir. Oysa Arapçadaki kullanım tam tersine, **ergenliğe ulaşmış genç kadını** ifade eder. Dolayısıyla sorun kelimenin kendisinde değil; **yanlış çağrışım üreten tercümededir**.

Nitekim klasik müfessirler de bu anlamı teyit eder: Dahhak, “kevâib” kelimesini **bakire genç kızlar** olarak açıklar. İmam Mâverdî ise iki temel anlam verir: İbn Abbas'a göre: **ergenlik çağına girmiş genç kızlar (nevâhid)** Dahhak'a göre: **bakire kızlar (azârâ)**

Bu açıklamalar gösteriyor ki kelimenin asıl manası: **ergenlik çağına ulaşmış, genç ve bakire kadınlardır**.

“Göğüslerin tomurcuklanması” ifadesi ise bu yaşın bir sonucu ve belirtisidir; yani **asıl mana değil, lâzım-ı manadır**. Bu yüzden doğru ve ilmî yaklaşım, bu yan anlamı merkeze almak değil; kelimenin ifade ettiği **ergenlik ve gençlik hâlini esas almaktır**.

“Kevâib” = çocuk değil, **ergenliğe ulaşmış genç kadın**. “Tomurcuklanma” = asıl anlam değil, sadece **bir işaret**.

Eleştiriyi yapanlar kelimeyi anlamaya çalışmıyor; **onu eğip bükmeye çalışıyor**. Kelimenin asıl manasını bırakıyor, en hassas ve ikincil çağrışımını seçiyor. Sonra bunu modern dilde **en problemlili ve yanlış algıyı oluşturacak şekilde çeviriyor** ve ardından da “Bak ne diyor!” diyerek hüküm veriyor.

Bu bir tefsir yöntemi değildir. Bu bir tercüme hatası da değildir. Bu, **bilinçli bir anlam kaydırma ve algı üretme taktiğidir**. Çünkü doğru anlamı esas alsaydı mesele kalmayacak. Ama o, hakikati değil; **şüpheli büyütme istiyor**. Bu yüzden kelimeyi değil, **zihni manipüle ediyor**.

2- Ayetin Tam İfadesi ve Vurgusu

Ayet şu şekildedir: **وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا**

Burada geçen “**etrâb**” kelimesi, açıkça **yaşlıt, birbirine denk ve uyumlu** anlamına gelir. Yani ayet tek bir kelimeye değil; **bir bütün olarak okunmalıdır**. Bu bütünlük içinde ifade edilen şey, **ergenlik çağına ulaşmış, genç ve birbirine denk eşlerdir**.

Dikkat edilirse ayet, herhangi bir bedensel detayı merkeze almaz. Bilakis vurgu; **gençlik** (yıpranmamışlık), **tazelik** (canlılık), **denklik** (uyum) ve nihayet **kusursuzluk hâli** üzerinedir.

Kelimeyi bağlamından koparıp tek başına büyütme, ayetin vermek istediği tabloyu bozmak demektir. Oysa ayet, parça değil **bütün hâlinde bir kemal ve uyum tasviri** yapmaktadır.

Kur’an, cenneti anlatırken insanın anlayabileceği bir dil kullanır; fakat bu anlatım, dünyadaki karşılıkların birebir aynısı değildir. Çünkü cennet, bu âlemin sınırlı ve kusurlu yapısına benzemez.

Cennette: **Yaşlanma yoktur, eksiklik yoktur, kusur yoktur**

Bu yüzden Kur’an’da geçen “gençlik” gibi ifadeler, sadece biyolojik bir durumu değil; **sürekli tazeliği, eksiksizliği ve kemal hâlini** anlatır. Yani burada anlatılan şey, nefsanî bir ayrıntı değil; **kusursuz bir varoluşun tasviridir**.

Dolayısıyla bu ifadeleri dünyadaki sınırlı anlamlarla okumak, hakikati daraltmak olur. Kur’an’ın maksadı detay vermek değil; **insana eksiksiz ve ebedî bir saadeti tarif etmektir**.

Çarpıtmanın Yöntemi

Kur'an'a yapılan bu tür eleştiriler aslında bir "anlama çabası" değildir. Bu, **bilinçli bir çarpıtma yöntemidir**. Bu iş genelde üç adımda yapılır:

1- En Uç Anlamı Seçerler

Arapça, bir kelimenin onlarca farklı katmana sahip olduğu çok köklü bir dildir. Art niyetli yaklaşım; metnin akışına, ayetin iniş sebebine (esbab-ı nüzul) veya genel Kur'an bütünlüğüne bakmak yerine; o kelimenin modern dünyada en çok tepki çekecek, en kaba veya en sert anlamını seçer. Bir kelimenin on tane anlamı varsa, en uçtaki veya günümüz değer yargılarıyla en çok çatışan sözlük anlamı seçilir. Bu, bilerek yapılan bir "kötü niyetli okuma" biçimidir.

2. Modern "Tercüme" Tuzağı

Kur'an'ın nazil olduğu 7. yüzyıl Hicaz toplumundaki bir kavramın toplumsal karşılığı ile 21. yüzyılın kavramsal dünyası arasında devasa bir fark vardır. Eleştirmeci; kelimeyi o günkü hakikatinden koparır, bugünün ideolojik tartışmalarının (feminizm, sekülerizm, hukuk sistemleri vb.) tam ortasına, ama **yanlış bir bağlamla** fırlatır. Kelime, içinde nefes aldığı cümleden koparılır. Oksijensiz kalan kelime artık her türlü manipülasyona açık hale gelir.

3. "Hüküm" Operasyonu: Metni Değil, Algıyı Yargılamak

Kendi kurguladıkları bu "çarpık tercüme" üzerinden bir hüküm verirler: "*Bakın, burada böyle diyor, öyleyse bu metin çağ dışıdır/şiddet içerir.*" Oysa yargıladıkları şey Allah'ın muradı değil, kendi kurguladıkları **karikatürize edilmiş** metindir. İnşa edilen bu "canavar" üzerinden büyük çıkarımlar yapılır. Artık eleştirilen şey metnin aslı değil, eleştirmecinin kendi kurguladığı çarpık kopyadır.

Neden Hakikati Esas Almazlar?

Çünkü dediğiniz gibi: **Hakikat, tartışmayı bitirir.** * Eğer kelimenin kökenine, belagatına, inceliklerine ve bütüncül mesajına bakılırsa; ortada "saldıracak" bir canavar kalmayacaktır.

Amaç "anlamak" değil, "mahkûm etmek" olduğu için, metnin içindeki o muazzam denge ve merhamet dili bilinçli olarak filtrelenir. Dikkate edelim Kur'an'ı eleştirmiyorlar önce mealinden bir tahrip yapıp, sonra o bozulmuş hâli eleştiriyorlar.

Bu bir zihin kuşatmasıdır: Okuyucunun veya dinleyicinin önüne öyle bir "anlam duvarı" örerler ki, kişi metnin aslına bakmaya bile korkar veya önyargıyla yaklaşır.